

K.Sz.T.!

„Éljetek méltóan ahhoz a meghíváshoz, amelyet kaptatok: teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel!” – hangzott a szép hangú kántor ajkáról a buzdító szó, amelyet Szent Pál nem csak az Efezusiaknak fogalmazott meg, hanem nekünk is, akik itt, most, közel kétezer évvel később hallgatjuk ugyanezeket a szavakat.

„Éljetek méltóan ahhoz a meghíváshoz, amelyet kaptatok: teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel!”

Milyen meghívásról van itt szó? Hiszen mi nem vagyunk papok, szerzetesek, Istennek szentelt emberek, hogy hivatásról halljunk. Csakhogy Efezusban sem csupán papoknak, apostoloknak, prédikátoroknak olvasták föl ezeket a szavakat. A meghívás – nekik is, nekünk is – a keresztény életre szól. Mindannyian meg vagyunk híva, akik ma ezen a napon összejöttünk. Azért is vagyunk itt, mert hívott minket Isten. Meghallottuk a hívását és eljöttünk, itt vagyunk. Senki sem véletlenül tévedt ide. Ha esetleg volna is közöttünk, aki éppen csak betámolygott, mert itt melegebb van, szépen szól az ének, jobb idebent, mint kívül, s azt sem tudja, milyen rendezvényre csöppent be, nos, őt is Isten hívta ide. De azokat is Isten hívja, akik nemrég kapcsolták be a rádiót és hallgatják, hallják ezeket a szavakat.

Persze, meghívásunk nem csak erre az egy vasárnapra szól. Meg vagyunk híva a keresztény életre, a Krisztus-követésre. S ehhez méltóan kell élnünk „teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel.” Azt is mondhatjuk, hogy erre kaptunk meghívást, hogy alázattal, szelídséggel és türelemmel éljük az életünket. Bizony, ez már a mennyország lenne, ha mindnyájan így tudnánk élni.

Azt mondja erre az ellenhang, a hideg, józanész, hogy ezt így nem is lehet. Hisz itt, a földön farkastörvények uralkodnak. Itt, aki alázatos és szelíd, azt fölfalják a többiek. Lehet, hogy így is van, nem cáfolom. De egy másik helyen meg így fogalmaz Jézus: „Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé” (Mt

10,16; Lk 10,3). Tudta Jézus, hogy a földön farkastörvények uralkodnak. De hogy meggyőzzön minket, hogy komolyan gondolta ezt a küldetést, ő maga lett báránnyá értünk, ő, az Isten Báránya, akit mi keresztre feszítettünk.

Amikor arra tanít minket Szent Pál, hogy *„éljünk méltóan ahhoz a meghíváshoz, amelyet kaptunk: teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel”*, akkor ezzel csak annyit mond, hogy éljünk úgy, mint Jézus. Aki maga is erre buzdított: *„tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, – majd hozzáteszi – és nyugalmat találtok lelketeknek”* (Mt 11,29).

Krisztus a mi békénk. Ha engedve a hívó szónak, bejöttünk ebbe a templomba, bekapcsoltuk a rádiót, megtalálhatjuk ezt a békét, a krisztusi békét. Nyilván, nekünk sokkal könnyebb, akik valóságosan is itt lehetünk ebben az újonnan kifestett, gyönyörű templomban. Mi saját szemünkkel is láthatjuk ennek a földi mennyországnak szépségét. Itt vannak körülöttünk az angyalok, a szentek, a szemünk előtt zajlanak az üdvösségtörténeti események, fejünk fölött megjelenik a mennyei Szent Liturgia, amelybe bekapcsolódhatunk. Ezért a látványért, ezért az élményért itt kell lennünk. (A rádióhallgatóknak csak annyit mondhatok, hacsak tehetik, jöjjenek el ide, Debrecenbe, az újonnan fölépített és kifestett Tócsa-kerti templomunkba, hogy saját szemükkel megbizonyosodhassanak arról, mindez valóban így van.)

A templomban megjelenik a mennyország. A templom a földi mennyország. Ahol találkozni lehet a szentekkel, angyalokkal, az Isten világával. Persze, a templomon kívül is az Isten világával találkozunk, csak ott nem ennyire nyilvánvaló, nem ennyire tündöklő az Istennek s az ő országának jelenléte.

Itt a helyünk a templomban. Itt otthonra lelhetünk. De nem csupán a szépen kifestett falak miatt. Az otthon sohasem a szépen berendezett környezet. Akkor érezzük magunkat otthon, ha szeretve vagyunk, ha tudjuk, hogy ott a helyünk, ahol szeretnek minket és mi is szerethetünk. Az otthont mindig a szerető másik nyújtja,

sohasem a szép lakberendezés. A templom ikonográfiája abban segíthet, hogy szemünk elé tárul Isten szeretetének a világa, hogy mit tett értünk, láthatjuk, hogy mit tesz értünk.

Az Isteni Szent Liturgia az a lakoma, ahová el akart minket hívni, Fia menyegzőjére a Mennyei Atya. Jézus a vőlegény, az Egyház pedig az ő jegyese, a királyné, aki *„jobbja felől áll aranyos ruházatban, körülvéve fényes, sokszínű pompával”* (44. zsoltár). Azért is kell a templomnak ilyen szépnek lennie, hogy méltó legyen jegyeséhez, Krisztushoz. Nem csupán gyönyörködünk benne, hanem részesülünk a menyegzői lakodalom öröméből. Sőt, még a nászterembe is bevezet minket, amikor a Szent Liturgia csúcspontján azt kiáltja a diakónus: *„Istenfélelemmel, hittel és szeretettel közeledjetek!”* E szavakkal meghív a testi egyesülésre, az Eucharishtiában való részesülésre, hogy teljes legyen az Istennel való szeretetkapcsolatunk.

K. SZ. T.!

Jézus Urunk nem csak biztat minket a szelídségre, nem csak tanít minket arra, hogy alázatosak legyünk. Ő maga, saját testébe bekapcsolva tesz minket alázatossá, szelíddé és türelmessé. Sokkal könnyebb a keresztény életünk, mint gondolnánk. Csak kell, hogy legyen tapasztalatunk erről a mindent felülmúló isteni szeretetről. *Ízleljétek és lássátok, milyen édes az Úr!*” – énekli a zsoltáros, és énekeljük mi is Szent Liturgiában áldozási énekként. *„Az én igám édes, az én terhem könnyű”* – mondja Jézus. Ezt kell elhinnünk, ezt kell megtanulnunk. Erről lehet tapasztalatunk itt, a templomban, itt, a Szent Liturgián. Talán nem is kell egyebet tennünk, mint azt, hogy eljövünk ide, Isten gyönyörű házába, és sütkérezünk Isten szeretetében. Mégpedig érdemes ezt minél többször megtennünk, minél több időt töltenünk itt, a szertartásokon, a szentekkel énekelt közös imádságokon. Ilyen körülmények között valóban sokkal könnyebb hinni, sokkal biztosabbak lehetünk abban, hogy Isten sohasem hagy magunkra, hogy

sohasem szűnik meg szeretni minket. „*Éljünk hát méltóan ahhoz a meghíváshoz, amelyet kaptunk: teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel*”, és megtaláljuk ezt a krisztusi békét itt, a templomban, s innen magunkkal vihetjük otthonainkba, elvihetjük embertársainkhoz, hogy rajtunk keresztül ők is megtapasztalhassák, hogy milyen édes az Úr, hogy mennyire szeret minket. Ezért festettük ki így, ezért ilyen szép ez a templom, hogy ebben hivatásunkban és küldetésünkben segítsen minket. Amen.

Azt remélhetjük, hogy a Szent Liturgia végén majd meg is szólal a most megáldott harangunk, mintegy teljessé téve ennek a templomnak hivatását, hogy vonzzon bennünket Istenhez, hívjon minket az imára, a keresztény életre, a Krisztus-követésre.